

Naročnina mesečno
18 Lir, za inozem-
stvo 31.50 Lir - ne-
deljska izdaja ce-
loletno 34 Lir, za
inozemstvo 65 Lir.
Ček. rač. Ljubljana
10.650 za naročnino
in 10.349 za inserate.

Podružnica:
Novo mesto.

Izključna pooblaščenka za oglaševanje italijanskega in tujega
izvora: Unione Pubblicità Italiana S.A., Milano.

Izhaja vsak dan zjutraj razen ponedeljka in dneva po prazniku.

Uredništvo in uprava: Kopitarjeva 6, Ljubljana.
Redazione, Amministrazione: Kopitarjeva 6, Lubiana.
Telefon 4901-4005.

Concessionaria esclusiva per la pubblicità di provenienza italiana
ed estera: Unione Pubblicità Italiana S.A., Milano.

SCOVENE

Abbonamenti: Mese
18 Lire. Estero, me-
se 31.50 Lire. Edi-
zione domenica, an-
no 34 Lire. Estero
65 Lire. C. C. P.
Lubiana 10.650 per
gli abbonamenti,
10.349 per le in-
serzioni.

Filiale:
Novo mesto.

Vojno poročilo št. 959

Ogledniški boji v Sirti in Tunisu

V izredno živahnih letalskih bojih je
bilo sestreljenih 23 nasprotnih letal

Glavni Stan Italijanskih Oboroženih Sil ob-
javlja:

Na bojiščih v Sirti in Tunisu ogledniški
spopadi ugodni za nas.

Osnovno letalstvo je razvijalo močno delovanje:
V Libiji so roji naših napadalnih letal z vidni-
mi uspehi napadli zbirališča tankov in avtomobil-
skih vozil, v nad vse živahnimi dvoboji nad li-
bijskim in tuniškimi neboti pa so nemška
lovka letala zbrala 21 strojev.

Med sovražnimi bombnimi napadi na naselje-
na središča v Severni Afriki je naše pro-
tiletalsko topništvo zadelo in sestrelilo dve letali.

Izveden je bil nov napad na otok Lampe-
dusa, jer pa ni bilo pomembne škode in nobe-
be žrtev.

Ena naša podmornica se ni vrnila v oporišče:
po poročilih iz sovražnega vira je bil velik del
posadke zajet.

Rojstni dan Vladarice

Rim, 9. jan. AS. Ob rojstnem dnevu Vel. Kra-
lice in Cesarice je včeraj popoldne v kraljevi ka-
peli Krvavega prta bil običajni slovesni Te Deum,
katerega so se udeležili kr. vis. knez in knežinja
pijemontska, vojvoda d'Aosta in vojvoda anconski.
Slovesnosti so se udeležili tudi imetniki in imet-
nice reda SS. Anunziata ter ves dvor.

Ob rojstnem dnevu Velikosti Kraljice in Ce-
sarice je po vseh italijanskih mestih in vaseh vi-
hrala trbararica, ki je izpričevala navdušeno ra-
dost vsega ljudstva za ta vzvišeni dogodek. Vla-
darica je za rojstni dan dobila številna voščila
visokih osebnosti, ustanov in zasebnikov.

Povratak italijanskih rojakov iz Vzhodne Afrike

Benetke, 9. jan. AS. V benetško l'bo sta do-
speli motorni ladji »Vulcania« in »Saturnia«, ki
sta imeli na krovu italijanske izselence, vrača-
joče se z vzhodne Afrike. Genovska knežinja, mi-
nister za italijansko Afriko Teruzzi in kardinal
Piazza, benetški patriarh, so v spremstvu mnogih
oblastnikov in odličnikov odšli na krov obeh la-
dij, ljudje pa so jih navdušeno pozdravljali. Potem
so vse potnike, ki so se vrnili v domovino, izkr-
cali in jim naklanjali dobre organizacije, usta-
novljene po pokrajinski zvezi bojnih fašijev, ter
gostoljubnost drugih ustanov za pomoč in oskrbo.
Z italijanskimi potniki se je pripeljal tudi nemški
generalni konzul v Addis Abebi z vsem osebjem
konzulata. Sprejela sta jih zastopnik nemškega
generalnega konzula v Benetkah ter načelnik be-
netških narodnih socialistov. Popoldne so potnike
razvrstili in jih razposlali v razne domače kraje.

Bolgarski vojni minister pri Hitlerju

Hitlerjev glavni stan, 9. jan. AS. Hitler je
v svojem glavnem stanu sprejel bolgarskega voj-
nega ministra generala Mihova, ki je prišel v
Nemčijo na daljši obisk.

Predsednik agencije Stefani na obisku v Berlinu

Berlin, 9. jan. AS. Predsednik agencije Stefa-
ni senator Manlio Morgagni se mudi v Berlinu
pri posvetih o sodelovanju med italijanskimi in
nemškimi časopisnimi agencijami in za novo ure-
ditve dopisnega urada agencije Stefani v Nemčiji.
Bil je sprejet pri voditeljih tiska v zunanjem ter
v propagandnem ministertvu in teh sprejemov so
se udeležile tudi številne visoke osebnosti nem-
ških časnikarskih krogov ter dopisniki večjih ita-
lijanskih dnevnikov. Kr. veleposlanik Dino Alfie-
ri je zbral okoli predsednika agencije Stefani, na-
čelnika tiskovnega urada pri nemškem zunanjem
ministertvu Schmidta, dr. Schafferja iz propa-

Nangking v vojni z Anglijo in Združenimi državami

Narodna kitajska vlada je napovedala vojno Angliji in Ameriki, pri čemer bo uživala popolno pomoč Japonske
Izjava japonske vlade

Nanking, 9. januarja. AS. Vlada narodne Ki-
tajske je napovedala vojno Združenim državam
in Angliji.

Nanking, 9. januarja. AS. Na pristojnih me-
stih poudarjajo, da je narodna Kitajska zavzela
svoje stališče do Anglosasov po začetku vojne z
Japonsko, ki pomeni zgodovinski preobrat so-
dobne Kitajske in dokazuje postopno oblikovanje
nove Azije. Ko je Japonska 8. decembra 1941 na-
povedala vojno Združenim državam in Angliji, je
izjavil Vangčingvej v imenu narodne kitajske vla-
de, da bo narodna Kitajska v tej vojni tesno so-
delovala z Japonsko. To se je tudi zgodilo. Od
takrat so mnoge osebnosti v narodni kitajski vla-
di zahtevale vojno napoved. Angloamerikanecem,
vendar se vladi položaj še ni zdel dovolj dozorel.
Vlada je krepila narodno silo in jo notranje or-
ganizirala. Ko se je to vršilo, so padala središča
angleškega in ameriškega prodiranja v vzhodno
Azijo, ki so drugače za drugim zasedle junaške
japonske čete. Na pritisk Združenih držav in An-
glije je čungkingška vlada napovedala vojno Ja-
ponski. Kitajsko ljudstvo je z globokim presene-
čenjem gledalo na pristransko stališče Čungkinga
in je zahtevalo, naj Nanking napove vojno an-
glosaškim narodom. Zato je nangkingška vlada
izpolnila njegovo željo udeležiti se vojne na stra-
ni Japonske proti Angloamerikanem. Vangčing-
vej je reorganiziral vojsko, združil vrhovno po-
veljstvo, po ustanovitvi ministertva za veliko
vzhodno Azijo v Tokiju pa se je e bolj utrdilo ja-
pansko-kitajsko sodelovanje ter prijateljstvo med
obema narodom. Vse to je omogočilo odločitev
vlade, napovedati vojno Angloamerikanem.

Tokio, 9. januarja. AS. Ko je narodna kitaj-
ska vlada v Nankingu napovedala vojno Zdru-
ženim državam in Angliji, je podala japonska
vlada naslednjo izjavo: Narodna vlada kitajske

republike je napovedala vojno Združenim drža-
vam in angleškemu imperiju. Vzroki za to odlo-
čitev so jasno razvidni iz proglasa, ki ga je ob-
javila vlada v Nankingu. Japonska, ki je mo-
rala mnogo let prenašati zločesti Združenih drža-
v in Anglije, se s polnim razumevanjem in sim-
patijami pridružuje pobudi nangkingške vlade.
Japonska in kitajska vlada sta izdali skupno iz-
javo, poudarjajoč, da bosta v vojni proti Zdru-
ženim državam in Angliji oba naroda sodelovala v
popolni vzajemnosti na političnem, vojaškem in
gospodarskem področju ter v nezlomljivi odlo-
čnosti in zaupanju. Japonska želi v resnici izločiti
zlo in razloge za nemir v vzhodni Aziji ter vzpo-
staviti na tem področju novi red na etičnih na-
delih ter tako tudi zagotoviti stalni mir na svetu.
Vlada narodne Kitajske je po svoji ustanovitvi
imela vedno iste namene in se je zdaj odločila
stopiti v skupno fronto proti Združenim državam
in angleškemu imperiju. Ob tej priložnosti je Ja-
ponska, pričakujoč zgodovinski razvoj japonsko-
kitajskih odnosov v skladu z osnovnim duhom
sodelovanja med obema državama ter v želji po-

spešiti nastanek nove neodvisne Kitajske in želeč
okrepiti politično moč narodne kitajske vlade,
sklenila nele odstopiti vse japonske koncesije na
ozemlju kitajske republike, marveč tudi priznati
restavracijo kitajske oblasti v mednarodni konce-
siji v Sanghaju, mednarodni naselbini v Amoyu
in v Pekingju ter se odpovedati izvenitorialnim
pravicam na Kitajskem. Japonska vlada je tudi
sklenila na različnih poljih izdatno podpreti nang-
kingško vlado pri obnovi Kitajske. Izjava japo-
nske vlade dodaja, da se smatra Japonska in ob-
novljena Kitajska za eno telo, ki ima za cilj uni-
čiti svoje stare sovražnike.

Mandžukuo podpira Japonsko

Hsinking, 9. januarja. AS. Dočim je Nang-
king danes zjutraj napovedal vojno Angliji in
Združenim državam, je vlada v Mandžukuo obja-
vila krepko izjavo, v kateri izraža polno zaupanje
v srečni zaključek vojne vzhodni Aziji. V izjavi je
omenjena nangkingška vojna napoved anglosaškim
silam s poudarkom, da bo Mandžukuo napel vse
svoje sile za podporo Japonski.

Nemški protinapadi na vzhodu

Zagrizeni sovjetski napadi so bili povsod odbiti - Večja sovražna skupina
uničena

Hitlerjev glavni stan, 9. januarja. Nemško vr-
hovno poveljništvo objavlja:

Med Kavkazom in Donom, pri Sta-
lingradu in na področju Dona trajajo hudi
boji dalje. Zagrizeno napadajoči Sovjeti so bili
povsod odbiti. Nemške čete, ki so na raznih me-
stih prešle v protisunke, so prizadele nasprotni-
ku visoke krvave izgube in uničilo mnogo vojnih
potrebščin. Neka sovražna skupina, ki je bila ob-
koljena, je bila popolnoma uničena. Razdejanih
je bilo 12 oklepnih voz. Bojna letala in letala za
bliznje plete so z uspehom posegala v obrambne
borbe ter razpršila sovražno konjenico in moto-
rizirane oddelke, kakor tudi izhodiščne posto-
janke.

Napad lastnih napadalnih oddelkov severno-
zapadno od Slivnega je v znatni širini zavzel
sovražno črto. Pri tem je bilo uničenih večje šte-
vilo bojnih postojank in so bile popolnoma uni-
čene tudi njihove posadke.

Oporišče Veliki-Luki se drži vztrajno
proti silnim sovražnim napadom.

Z brezobzirno uporabo ljudi in velikim ma-
terijalnimi sredstvi nadaljujejo Sovjeti jugovzhod-
no od Ilmenskega jezera svoje napade.
Po uničenju 21 oklepnih voz je nasprotnik oblegal
pod uničujočimi obrambnim ognjem.

Bombardiranje mesta in pristanišča Mur-
mansk se je nadaljevalo po nočtu. Pri tem
so nastali obsežni požari in je bila hudo poško-
dovana neka trgovska ladja.

Roosevelt in socialno vprašanje

Berlin, 9. jan. AS. Tukajšnji listi se bavijo z
Rooseveltovim govorom pred ameriškim kongre-
som ter polemizirajo z nekaterimi predsednikovimi
izjavami, ki so danes bolj kakor kdaj koli v
popolnem nasprotju s katastrofalno politiko do-
mišljajca v Beli hiši. »Večni napihjenec« kakor
imenuje »Völkischer Beobachter« Roosevelt v svo-
jem današnjem uvodniku, je upal, da je prav, če
ponovi tako malo praktičen predlog izpred desetih
let, to je predlog o socialnem napredku. List ob-
ravnavava v svoji polemiki tisto poglavje, v katerem
govori Roosevelt o izboljšanju na gospodarsko-
socialnem polju pod geslom »varnost pred vsem«
ter prikazuje praktično in moralno nezadostnost

tega programa, ki je le propagandno sredstvo, to-
rej popolnoma neuresničljivo in čisto navadno po-
enemanje njegovega predloga pred desetimi leti.
»Völkischer Beobachter« navaja nekaj značilnih
števil, ki bolj kakor vse drugo označujejo za vsa-
kega Amerikana značilno bahaštvo, posebej pa še
Rooseveltovo. Primerno bi bilo pripomniti, zaklju-
čuje list, da Anglosasi posnemajo zakonodajno
strukturo socialnega in gospodarskega izboljša-
nja v prid masam po opisnih slikah, niso pa rešili
niti enega vprašanja. Pripomniti je tudi treba, da
je danes Rooseveltova vojna dvignila ameriški dolg
od 40 milijard na 110 milijard.

da bi končno zgubil igro. Kakor na prvi dve po-
vabili, je general Giraud tudi sedaj odgovoril De
Gaulleu, da sprejema njegov predlog, pozabil pa
je dodati datum, kdaj naj se sestane. Ta po-
zabljivost je povzročila, da se De Gaulle tretjič
obrnil na Girauda, toda z istim uspehom. Giraud
je res odgovoril, da je potreben ta sestanek, takoj
nato pa je odšel v Sudan in ni povedal, kdaj se
bo vrnil.

Nezaslišane ameriške žalitve

Lisbona, 9. januarja AS. Iz Pittsburgha se je
izvedelo, da je list »Pittsburg Courier« protestiral
proti grdemu načinu ameriškega admirala Willia-
ma F. Halseya, ki ga je po njem povzel ameriški
tisk do plemenitega japonskega ljudstva, katerega
naziva z nesramnim izrazom »majhne opice«. List
se sprašuje, kakšen odziv bi imelo podobno sra-
motenje v Čangkaškovi Kitajski: »Če je Japonec
rumena opica,« piše list, »zakaj ne bi bil to tudi
Kitajec.« Resnica je, da so za Severnoamerikane
tako Japonci kakor Kitajci opice. Ker so trenutno
Kitajci na strani Združenih držav, žalijo s tem
izrazom samo Japonce. List zaključuje, da Zdru-
žene države s takimi žalitvami rušijo kitajsko pri-
jateljstvo in s tem zblížujejo dva velika naroda
v vzhodni Aziji. Ta list gotovo ne odkriva na
novo neverjetnega mišljenja Amerikancev, pač pa
ga znova potrjuje. Veliko, civilizirano in bojevito
japonsko ljudstvo je že dalo ameriškim admiralom
in generalom temeljite zgodovinske lekcije na
obrekovanjem in žalitvami, marveč na vojnem
polju.

Sofija, 9. jan. AS. Bolgarski pravosodni mi-
nister je izjavil, da bodo v kratkem ustanovljena
na Bolgarskem posebna sodišča za mladotulce
ter ena pobiljševalnica.

»Dokazila o nasprotnikovih bedastocah«

Rim, 9. januarja. AS. Včerajšnja »Dokazila na-
sprotnikovih bedastoc« pravijo:

Moskva: Agencija Tass poroča iz Lausanne:
Italijanski minister za ljudsko vzgojo je izdal od-
lok, da se zapro vseučilišča v Milanu, Genovi, Tu-
rinu in Palermu zaradi »demoralizacije« in za-
radi »ponovnih prestopkov« med študenti. Razen
tega se je zvedelo, da je v Milanu in Genovi
prišlo do študentovskih političnih demonstracij.
Nekaj študentov z zaprtih vseučilišč bodo razde-
lili po večjih vseučiliščih, druge pa bodo pokli-
cali v vojsko. V Milanu je moralo pod orožje 400
študentov.

London: Reuter poroča iz Ankare: 160.000
ljudi še vedno živi pod šotori. To je uspeh zad-
njih napadov angleškega letalstva na Genovo. Po-
potniki iz Italije pravijo, da italijanske oblasti ni-
majo možnosti izseliti tistih, ki so brez strehe,
to pa zaradi ogromnih težav v prometu. Po dru-
gih italijanskih mestih na tisoče ljudi spi po že-
lezniških postajah, da bi mogli dobiti mesta v
tistih malo vlakih, ki vozijo na deželo.

London: Reuter poroča iz Moskve: Po poro-
čilu, ki ga je sovjetska obveščevalna agencija do-
bila iz Lanusanne, je bilo razglašeno obsedno
stanje v Turinu in Napoliju. Nemški in italijanski
vojaki patrolirajo po cestah. Po poročilu iz iste-
ga vira je italijanska vlada izjavila, da so ti ukre-
pi del »pripravljenosti stanja«.

London: Reuter poroča iz Kaira: Po došlih
poročilih je bilo 300 grških državljanzov v verigah
poslanih čez morje v Italijo. Ti bodo za talce
zaradi novih nastopov gverile v Grčiji. Med temi
talci so vojaki in nevojaki.

Roosevelt je kriv sedanje vojne

Berlin, 9. jan. AS. Načelnik tiskovnega ura-
da v nemškem zunanjem ministertvu je povedal
časnikarjem, da so včeraj nemške poročevalske
družbe objavile dokument, ki bo nov tehten dokaz,
da je sedanje vojne kriv predsednik Združenih
držav Roosevelt. Gre za skrivno brzojavko fran-
coskega odpravnika poslov v Washingtonu z dne
7. novembra 1937 o razgovoru, ki ga je imel z
Rooseveltom. V tej brzojavki francoski diplomat
sporoča svoji vladi, kakšne so temeljne smerice
v politiki predsednika Združenih držav. Pojasnil
je, da mu jih je dal pri tistem razgovoru Roosevelt
sam. Roosevelt mu je dejal, da se je prepričal o
nujnosti, da je treba opustiti politiko ameriške
neutrlnosti in nevmešavanja ter da je že storil
prvi korak v tej smeri v govoru, ki ga je imel v
Chicago.

Roosevelt je opustil Monroejevo načelo in se
je že tedaj začel vmešavati v evropske zadeve ter

je francoskemu odpravniku poslov povedal, da je
po njegovem čisto brezpomembno prizadevati si
za mirno rešitev spornih vprašanj med Francijo
in Nemčijo, ki izhajajo iz versajske mirovne po-
godbe.

Ta listina — je pripomnil minister Schmidt —
dokazuje neizpodbitno, da je za sedanje vojno od-
govoren Roosevelt, in se povsem sklada z navodili,
ki jih je njegov veleposlanik Bullitt dal poljskemu
grofu Potockemu. S tem lahko znova damo javno-
sti jasen dokaz o Rooseveltovi krivdi, dokaz pred
katerim glavna dvomljiva priča ameriške Bele
knjige, trgovski odposlanec Douglas Miller, po-
vsem zbledelava.

V zgodnjih jutranjih urah današnjega dneva
so izvedla angleška letala vznemirljive napade
na zahodno nemško ozemlje. Prebivalstvo je imelo
izgube. Povzročena je bila neznatna škoda na po-
slopih.

Kako živi 272. naslednik sv. Petra

Pij XII. je »Pastor Angelicus« v pravem smislu besede, obenem pa tudi nad vse sodobni mož, ki se poslužuje tudi radia, filma in pisalnega stroja

Za božične in novoletne praznike so v Rimu prvič predvajali film, ki nosi naslov »Pastor Angelicus« in na zanimiv način prikazuje življenje papeža Pija XII. Ze precej časa so bili napovedovali ta svojevrstni film in ni čudno, če so ga ljudje s tolikšno nestrpnostjo pričakovali. Vprava za božič se jim je ta vroča želja izpolnila.

Film »Pastor Angelicus«, ki ga je vrtela katoliška filmska centrala ob sodelovanju najboljših italijanskih filmskih strokovnjakov, prikazuje na 3000 metrov dolgem filmskem traku pomembnejše dogodke in prizore iz življenja sedanjega papeža od zgodnje njegove mladosti do današnjih dni. Da tudi drugod vzbuja ta film tolikšno zanimanje, je vzrok še v tem, ker lepo kaže tudi apostolsko in politično delovanje rimske Cerkve. Ni čuda, da je uprizoritev tega filma bolj ko katerega koli drugega vzbudila v svetovni javnosti pozornost na izredno osebnost sedanjega sv. Očeta, ki je v treh letih svojega »papeževanja« dokazal, da je vreden predstavnika »Pastorja Angelicusa«, o katerem so pobožni menihi iz vseh krajev krščanskega sveta že pred stoletji v najtežjih letih papeštva sanjali. Kako torej živi ta mož, ki ga rimsko ljudstvo v svojih toplih čustvih do njega imenuje kar »Papa Pacelli«?

Od kar je izbruhnila sedanja svetovna vojna, papež Pij XII. še ni zapustil Vatikana. Odgovarjal se je celo svojim poletnim počitnicam v Castelu Gandolfu. Pod nobenim pogojem ne zapusti rimskega ljudstva — piše posebni dopisnik »Pester Lloyd« iz Rima.

Od ranega jutra do poznega večera skoraj brez počitka

Ves dan, od tritret na sedem zjutraj, ko vstane, pa do poznih večernih ur, si sv. oče ne da nobenega mira, le po kosilu si ga privoščijo za tritret ure. Zjutraj najprej mašuje in opravi dolge molitve. Po skromnem zajtrku, ki obstoji iz bele kave in kosčka kruha, se potem ob devetih dopoldne začne zasebne in javne audience, ki trajajo navadno do ene popoldne, dostikrat pa celo do pol dveh. Nato sledi skromno kosilo, ki obstoji iz mlečnih izdelkov, zelenjave in sočiva, ki ga dobiva s posestva pri Castelu Gandolfu. Včasih je popoldne tudi nekaj mesa. Pri tem je treba pripomniti, da se sveti oče strogo drži vseh tistih omejitev pri prehrani, kakor so obvezne za druge. Po kratkem, komaj tritretturnem počitku odide na sprehod po vatikanskih vrtovih, a to ni sprehod v pravem pomenu besede, saj sv. oče tudi med tem dela. Globoko je zatopljen v branje najodobnejših knjig in drugih spisov. Na »sprehodu« mu v primerni razdalji vedno sledita njegov osebni tajnik in strežnik. To je za sv. očeta tisti trenutek, ko se pripravlja za svoje pridige ali za druge govore. V poletnem času gre navadno dvakrat na »sprehodu«, in sicer prvič zjutraj po zajtrku in pred audiencemi, drugič pa po kratkem popoldanskem počitku.

Nočno delo — posebna značilnost v življenju Evgena Pacellija

Po jutranjem sprehodu slede, kakor rečeno, audience, nakar sv. oče vselej stopi v notranjo kapelo, kjer se zatopi v globoko, dolgo molitev. Večerja je prav tako skromna kakor kosilo. Po večerji sledi ura razgovora z najzaupnejšimi možmi in s tem je dnevno delo sv. očeta pri kraju. A to le na videz, zakaj potem, ko se vsi drugi podajo že k počitku, ostane sv. oče še vedno pokoncu in študira, bere ali piše. Dostikrat se zgodi, da se to njegovo delo zavleče do polnoči ali celo prvih jutranjih ur. In prav to temeljito delo je najznačilnejše v življenju Evgena Pacellija. Večino svojega dneva pa preživi v svoji delovni sobi, obloži s knjigami, za pisalo mizo, na kateri čaka vedno vse polno listin na rešitev. V tej svoji sobi se papež tudi posvetuje s svojimi najbližjimi sodelavci.

Posebno poglavje v življenju sv. očeta pa obsega njegovo

dušnopastirsko delo

Odlično se to delo kaže med drugim tudi v številnih sprejemih večjih skupin romarjev od drugod ter domačinov. Sprejema jih navadno vsako sredo in jim vselej ob takšni priliki tudi spregovori. Niso to le formalni nagovori ali dobrodošlice, pač pa dolgi, temeljito pripravljene govori, ki tvorijo nekako organsko celoto, in so tako rekoč nekaka posebna poglavja njegovega življenjskega dela. Papež si spiše te govore sam lastnoročno na pisalni stroj, ki mu dokaj hitro teče. Njegove pisalne mize si brez pisalnega stroja pač ne moremo misliti.

Tri bogate knjižnice

Njegovi govori so polni citatov ne samo iz svetega pisma in iz spisov cerkvenih očetov, temveč tudi iz del svetovno znanih pisateljev,

modroslovcev, pravnikov, zgodovinarjev in pesnikov. Vse te citate si je papež sam nabral iz številnih treh knjižnic, ki jih ima vedno na razpolago. Prva knjižnica je v njegovi delovni sobi, kjer papež sprejema posamezne oddelke. Druga je velika »Biblioteka apostolica Vaticana«, iz katere si da prinese posamezne knjige, ki jih pri svojem delu nujno potrebuje. Tretja pa je njegova osebna knjižnica, ki jo je sam sestavil od mladih let do danes. To knjižnico je imel s seboj tudi tedaj, ko se je mudil v tujini, kakor na primer v Münchenu in v Berlinu. Urejal si jo je z velikim veseljem in jo v dolgih letih obogatil s številnimi prvovrstnimi knjigami.

Eden največjih govornikov sedanje dobe

K učinkovitosti njegovih govorov pa mnogo pripomore tudi njegov izredno razločen in zvenčel glas. Pravijo celo, da je sedanji vrhovni cerkveni poglavar tudi eden največjih govornikov sedanje dobe.

Začetek vojskovanja z letali

Že leta 1783 je nek francoski častnik predlagal uporabo balonov, prednikov današnjih oglednih letal, tudi na bojišču

Vojskovanje z letali, ki je danes zavzelo že tolikšen obseg in je za dosego uspehov na bojišču, pa tudi v daljnem zaledju izrednega pomena, ima svoj začetek v Parizu. Če gledamo stare slike, ki predstavljajo prizore iz vojne leta 1870, zlasti pa še slavno obleganje francoske prestolnice Pariza po nemških četah, nam kaj hitro padejo v oči neokretni baloni nad nasprotnikovimi bojnimi vrstami, ki so razpostavljene za naskok. In v kabinah teh balonov, ki se zibljejo po zraku, polnem umazane dima z bojnimi poljan, vidimo tu pa tam tudi kakšnega »letalskega« častnika v blesteči uniformi in oboroženega z dolgim, nerodnim daljnogledom. V teh slikah je torej ovekovečen vojskovodja z letali.

In da bomo še nekoliko natančneje, povejmo, da je že leta 1783 nek urednik lista »Journal de Paris« predlagal v nekem svojem članku, naj bi balone uporabljali tudi v boju s sovražnikom. Opazovanje premikov sovražnikovih čet z višin bi bilo že po mnenju tega častnika iz 18. stoletja brez dvoma zelo koristno. Tako se je res zgodilo, da so se Francozi v bitki pri Fleurusu 26. junija 1794 kot prvi poslužili balona, z vrvmi privezanega k tlom.

Napoleon ni pripisoval balonom nobene važnosti

A čeprav so s tem prvim »letalskim« nastopom dosegli brez dvoma precejšnje uspehe, je bil vendar Napoleon Bonaparte mnenja, da je uporaba balonov v vojne namene brez vsakega haska, in je odločno nasprotoval, da bi se te vrste orožja razvilo in izpopolnilo. Šele v vojni leta 1870 so znova začeli uporabljati balone na bojišču ter z njimi dosegli uspehe, ki jih ni mogoče zanikavati. Nemci so sestavili v Kölnu dva ločena vojska oddelka, od katerih je vsak štel po dvajset mož in ki sta bila oborožena tudi z baloni. Naloga teh dveh oddelkov je bila, opazovati zviška premike francoskih čet. Napeljana brzotjavna žica in številni visoki kolji po hmeljskih nasadih so zelo ovirali manevriranje z baloni.

Med obleganjem Pariza

so Nemci večkrat poskušali spustiti v zrak k tlom privezane balone, a francoski topovi so streljali le predaleč, da bi se Nemcem to moglo posrečiti vsaj v tolikšni bližini francoske prestolnice, da bi bilo za obleganje to nevarno. Nasprotno pa so Francozi v obleganem Parizu tedaj uporabljali balone v tolikšni meri kakor dotlej še nikdar. Na Trgu sv. Petra je bil štiriinajst dni neprenehoma »zasidran« francoski balon, s katerega so Francozi opazovali sovražnikova premikanja okrog Pariza ter tako lahko sproti dajali povelja svojemu topništvu, kam naj strelja, da bo učinek največji. Francozi so se torej že tedaj z velikim pridom posluževali balonov tudi v boju s sovražnikom.

Zimski mraz in megla pa sta potem naredila konec uspehom s to najnovejšo in tako koristno iznajdbo. Vojaške oblasti so tedaj pro-

nekaj izrednega pa je tudi način njegovega občevarja z ljudmi. Za vsakogar najde besedo, ki je najprimernejša zanj. Zna se vživeti v najpreprostejšega človeka, odlični pa je njegov nastop tudi pred najbolj prevejanim diplomatom. Prava beseda je pri njem vselej res na pravem mestu. Sedanji papež je brez dvoma silno učen in po svetu široko razgledan. Zna mnogo jezikov in kadar sprejme kakšno večjo skupino romarjev iz kakšne tuje dežele, jo navadno vsaj z nekaj besedami pozdravi tudi v njihovem jeziku.

Živ dokaz njegove priljubljenosti pri Rimljanih

Tako živi Pij, dvanaesti papež tega imena in 272. naslednik sv. Petra, »Pastor Angelicus« v pravem pomenu besede, obenem pa tudi nad vse sodobni mož, ki se za dosego svojih ciljev poslužuje tudi radia, filma in pisalnega stroja. Ob priliki svečanosti, ki so bile prirejene 8. decembra 1942, na Marijin praznik, ko se je v baziliki sv. Petra in na prostranem trgu pred njo zbralo na deset tisoče ljudi, se je najbolj videlo, kako veliko priljubljenost uživa v javnosti. Rimsko ljudstvo najbrž ni še nikdar tako globoko čutilo, da »Sommo Pontifice« ni samo vrhovni poglavar katoliške Cerkve, temveč tudi rimski škof.

in 363 golobov — poštarjev. Tri od teh balonov so Nemci sestrelili. 12. novembra 1870 so Prusi prvič uporabili »protiletalski top«, ki ga je nalašč v ta namen izdelala tvrdka »Kruppe«. Bil je to prednik današnjih protiletalskih topov, in je njegov kaliber znašal 37 mm. Ta prvi protiletalski top iz leta 1870 je bil na kolesih. V zvezi s tem je zanimivo povedati, da je nemška vojska imela že leta 1906

prvo protiletalsko motorizirano topniško baterijo

Ker je bilo samo podnevi mogoče streljati na balone, se je Parizanom porodila misel, da bi balone spustili v zrak ponoči, ko ni bilo nevarnosti, da bi jih zadevale topovske kroglice. Od omenjenih štiri in šestdesetih balonov, ki so se dvignili iz oblegane francoske prestolnice, preden so v Pariz vkorakale pruske čete, sta dva pristala v Nemčiji, dva sta padla v morje, eden pa je prispel celo na Norveško ter naredil 1.500 km dolgo pot. Vsega skupaj jih je 36 prispelo na kraj, kamor so bili namenjeni, ter tako rešili nekaj ljudi in pošto.

Kako je ušel iz Pariza zunanji minister Gambetta

6. oktobra 1870 se je tudi zunanji minister Gambetta skušal rešiti in uiti z balonom iz obleganega Pariza na varno. Baje je prav malo manjkalo, da ni padel Nemcem v roke. Balon, s katerim se je vozil zunanji minister, je veter zanesel v bližino Creilla, komaj 300 metrov proč od neke pruske postojanke. Častnik se je tako prestrašil, ko je zagledal francoski balon, da je dolgo časa ugibal, kaj bi storil. S tem pa je dal francoski posadki na balonu toliko časa, da je spustila z balona obtežilo, se naglo dvignila ter ušla na varno. Nemška krogla je sicer lahko ranila ministra Gambetta v roko, a je kljub temu srečno prispel v Montidier, odkoder se je podal v Tours, da tam organizira nadaljnji odpor.

Naročajte »Slovenca«!

In vendita in tutte le farmacie
Dobl se v vsaki lekarni

E' INUTILE SOFFRIRE!
ZAKAJ BI TRPELI!

Il mio bambino è a letto con l'influenza... Moiootroko je zbolel za influenco...

Le così dette forme influenzali comprendono, accanto alla vera influenza, quel complesso di malattie invernali rappresentate da tosse, febbre, faringiti, tracheiti, bronchiti.

In tutti i casi, anche da raffreddamento è rimedio sovrano la „RODINA“

Tako zvane oblike influence obsegajo, poleg resnične influence, še množico zimskih obojenj, kakor so kašelj, mrzlice, onetja grla in sapnika, bronhitis.

Proti vsem boleznim prehlada Vam pomaga

RODINA

Contro il raffreddore e le forme influenzali
Zoper prehlad in oblike influence

Vsemogočni je poklical k Sebi našo drago mamo, staro mamo, teto, sestro, taščo, gospo

Marijo Zaman
roj. Zalokar

po težki in dolgotrajni bolezni, prevideno s svetotajstvi v 72 letu starosti. Pokopali smo jo na župnem pokopališču v Škocjanu v petek, dne 8. januarja 1943.

Dobruška vas pri Škocjanu dne 6. januarja 1943.

Zalujoče družine:

Prijatelj, Pirc, Beve in Selak

Vermouth in Cremamarsala

izredne kvalitete pri

VOJKO BRAZ

trgovina z vinom

MEDVEDOVA CESTA 7

TOMAŽ POKLUKAR:

Odmevali so zamolkli udarci, brenčala je jeklena žaga, padalo je drevje. Kdaj in kdaj se je oglasil vesel vrisk, ki so ga vrnilo stene komaj slišno in po daljšem času. Krepke roke so zarile v zemljo krampe, lopate in motike. Inženir je meril, stavbenik ukazoval, vozniki so vozili kamenje, fantje so opravljal svoj prostovoljni kuluk.

Tu je preživel Matevž nekaj lepih dni. Pomagal je od jutra do večera, dokler je čutil odlično moč v mišicah in dokler ga ni vlekel srce spet v dolino.

V mestu je ostal samo še do zaključka predavanja, potem pa se je vrnil k Andraževim. Majda mu ni prinesla potice na pot kakor o božiču, pač pa šop velikih rdečih nageljnov.

»Na Cirilov grob jih položi,« mu je naročila.

Vse poletje je ostal Matevž pri očetu in materi. Vse se je posvetilo delu, le ob večerih je prebiral knjige: o živinoreji, poljedelstvu, sadjarstvu. Šele na jesen se je vrnil v mesto.

Drevje se obletuje

Marsikatero noč ga je Majda gledala v duhu, kako vihti bič in poganja vole. Vedela je, kdaj je čas košnje, kdaj žetve, kdaj bodo kopali krompir. Predstavljala si ga je vselej z zavihanimi rokavi, prijaznega z ljudmi, dobrega z živino, vseleaga in podjetnega. Tudi to je vedela, da se razume na les in na žago, na sadno drevje in vinograd.

Ljudje ga imajo gotovo radi; najbrž ga tudi spoštujejo. Saj vsakogar razume, vsakomur vse povedati kaj šaljivega in dobrih rok mora biti.

Marsikdaj se ji je zdelo, da hodi ob njem in mu pomaga. Nerodna je še, on pa se ji smeje. Poučuje jo kakor otroka. Takrat zapre oči, da bi dolgo gledala to podobo. Sprizajnila se je z mislijo, da bo kmečka gospodinja na trdnem gruntu Andraževih.

Starši pa se niso sprijaznili s tem. »Matevž naj bo odvetnik ali sodnik, če pa mu je za kmetijo več kot za tebe, ga boš pustila in pozabila. Ne boš ostala sama in našel se bo človek, ki ga boš imela rada, mogoče še rjši.«

Tako so govorili iz dneva v dan. Tudi

tete in strici so bili takih misli. Vsi, razen sester in bratov. Ti so poznali Matevža, radi so ga imeli in so mu zaupali. »Otrok si in rineš svoje,« se je jezil oče. »Samo dobro ti hočem, ti pa tega ne razumeš ali nočeš razumeti.«

Majda bi rada govorila o sreči, ki čuti po svoje. Vendar, o tem je lahko govorila samo z Matevžem. Z drugimi ne. Pač, kdaj pa kdaj se je razjokala pred materjo. Ni našla pravih besed, tudi pravih misli ni znala razodeti. To je trdila, da delati ni sramotno in da mora vsaka žena delati. Tudi one, ki hodijo v svili in nošijo dragocene nakite.

»Mamica, saj tudi ti delaš od zore do mraka. Ti držiš svinčnik v rokah in pregleduješ račune, jaz pa bom kuhala, šivala, plela in žela. Za težka dela imajo pri Matevževih hlapce in dekle.«

»Otrok moj, ti nisi za grunt, si prešibka in preveč razvajena.«

»O, veš, kaj mi je obljubil Matevž? Da bo otrokom prav tako mehko postlano kakor je bilo nam pri tebi.«

»Ne govori neumnosti, ko si še sama otrok.«

Majda pa ni bila otrok. Vsa je dozorela kakor bruska v oktobru, vsa je lepa kakor jablana, ki žari v cvetju.

Nista samo Matevž in Janez, ki zardevata, kadar jo srečata. Marsikdaj bi rad govoril z njo še kaj drugega kot o vremenu, o knjigah in športu. Zato pa je Majda gluha. In če kdo le preveč zardeva in je ječa, mu začne pripovedovati o Matevžu. Toliko, da ve, pri tem je.

Rada hodi na kopanje; kadar ni v vodi, se zlekne v travo in čita knjigo ali pa igra odbojko. Tudi veslati gre rada, čoln pa mora drseti hitro po vodi, kakor smuč po klanecu. Samo z Matevžem se je rada zaustavila na Barju in se pri povratku prepustila toku, da ju je nesla voda nazaj. Kadar je z Janezom v čolnu, veslata oba in hitita, da jima teče pot po čelu. Samo športna tovariša sta in nič več.

Na jesen se je vrnil Matevž z doma. Tri mesece je bil očetu v oporo. Iz dneva v dan je hodil na njive, v gozd in na senožeti; vezal je pšenico, sušil travo, podiral drevesa. Veliko lepega je doživel, marsikdaj pa so bile ure dolge in otožne.

Koliko drobnega dela je s senom, preden pokosi travo. Jo sušiti in obračati, jo zlagati v kopice, nalagati na voz in zmešati v kozolec! Drobnost je to, ki zahteva časa, marljivosti v malem in potrpljenja. In če te zaloti ploga, je bil ves trud zaman. Vse moraš začeti zopet iznova.

Bili so dnevi, ko je imel veselje z delom, prišli pa so tudi takšni, ko je premišljeval o ljudeh, ki imajo svoje službe, svoje ure in svoj prosti čas. Po osem ur delajo, potem pa se posvetijo umetnosti, znanosti, razvedrilu, družbi, športu ali kavarji. Za kmete pa veljajo drugačni zakoni: šest dni ga kličejo stoteri opravki, sedmi dan pa je njegov. Samo sedmi dan!

To, o čemer sanjaš, je vedno lepše od resnice. Zadnji dnevi adventa so prijet-

nejši od božiča, velika sobota polnejša od nedelje.

Izletniki, ki so hodili mimo Andraževih v hribe, so zavidali fantu na njivi, ki je vse poletje na letovišču. Matevža pa, ki jih je gledal, ko so se vračali v dolino, je vlekel za njimi. V mestu si je želel pluga in kose, ko pa je bil doma, je bil marsikdaj zamišljen: v duhu je gledal mesto, kjer teče življenje hitreje in vedreje.

Minule so počitnice in fant se je spet vračal v mesto. Sreče mu je vriskalo, ko je vozil vlak mimo Dev. Marije v Polju in ko je od daleč zagledal silhueto prijaznega mesta. Na polju so se vrstile lične hišice, nad morjem strel so štrleli znani zvoniki, na obzorju je dremal grad, okrog mesta pa so se razgrinjali skrivnostni gozdovi v zgodnjih jesenskih barvah.

Razveselil se je železničarjev na kolodvoru in prav tako nosačev, ki so čakali z vozički. Studentje so se mu zdeli živahni, mlekarice prikupne, meščani zanimivi. cinglanje tramvaja tako domače. Tudi gospe in ženske, ki so postajale na pločnikih in se pomenkovale brez konca in kraja, mu niso bile v spodljo.

Taka je Ljubljana, tak je njen utrip in njen slog življenja. Človek je vselej vesel, kadar se vrne v njeno sredino. Šele čez nekaj dni, ko čuje spet prepire z nasprotnega balkona, ko srečuje iste obraze pred poljo in ko mu postane mestni vrvež dolgočasen, se zave vsakdanjosti, ki je malenkostna in nelagodna.

A. Fogazzaro:

79

Palača ob jezeru

Edita je vprašala, kaj je z markizo. Župnik ji je povedal, da je zdrava in da jo je videl prejšnji večer.

»Po večerji bova šla v Palačo, kaj ne, očka?« je čez nekaj časa dejala Edita.

»Brez dvoma.«

Pogovor ni bil več tako živahen kot prej. Ko je bila večerja pri kraju, se je Steinegge nenadoma spomnil, da mora h grofu.

»Počakajte še na kavo,« mu je dejal don Inocencij. »Mislim, da bi jo lahko šli pit na vrt.«

Odšli so na vrt, ki je bil poln prijetnega pomladnega vonja. Sonce je prodrlo skozi oblake in se je skoraj dotikalo gričev na zahodu. Okna župnišča so se lesketala, kakor da bi bila zlata. Editi je hotela sama prinesiti kavo. Don Inocencij in Steinegge sta sedla na obzidek.

»Marta je zelo dobra ženska,« je dejal don Inocencij, »a velika klepetulja. Čudne stvari se godijo v Palači. Poleg drugega se je tudi vrnil tisti Silla.«

Steinegge je od presenečenja kar poskočil.

»Saj to ni mogoče! Saj je bil še predvčerajšnjim v Milanu pri meni in mi ni nič povedal.«

»Že mogoče. Zdaj pa je tu.«

»Ste ga videli?«

»Brez dvoma.«

»Nemogoče!... Oprostite, a zdj se mi, da ste se morali zmotiti. Nemogoče je, da bi bil on tu!«

Dvignil se je in začel naglo hoditi ob zidu ter medtem nekaj mrmral po nemško.

Nenadoma pa je obstal. Neka misel mu je šinila v glavo.

»Morda so ga pozvali?« je dejal. »Morda je dobil brzojavko?«

»Morda, a ne verjamem, kajti o grofu sem vam povedal, v kakem stanju je, markiza ga ni mogla videti že, ko je bil zadnjič tu. Grof in grofica Salvador pa ga ne poznata.«

»A kaj dela tu?«

»Hm! Dobro veste, kaj se je, je govorilo o njem. Ker je prišel prav zdaj sem, se zdi, da je trn v peti markizi ter grofu in grofici Salvador.«

»Zaradi dediščine? Oh, to je laž in grdo obrekovanje!« je ves razburjen vzkliknil Steinegge.

»Oprostite, gospod župnik, vi tega še ne veste. Nikar ne verujte tem govoricam. Gospod Silla nikakor ni to, kar se govori in niti najmanjšega dvoma ni o tem, da ni prišel s tako umazaniam namenom sem, kakor se mu podtika.«

Duhovnik mu je namignil, naj molči. Marta je stopila na prag in hotela odvzeti Editi podstavek s kavo.

»Nikar, gospodična,« je ugovarjala; »to ni delo za vas. Pa storite, kakor hočete.«

Edita se je vsa nasmejana približala župniku in očetu s podstavkom v roki. Zahajajoče sonce jo je vso ožarjalo.

»Ne veš, da je gospod Silla tu?« ji je oče dejal v nemščini.

Obstala je in za hip molčala, ne da bi se pokazala presenečeno. Nato je mirno vprašala:

»Kje, tu?«

»V Palači.«

Edita je postavila podstavek na obzidek in vprašala župnika, če mu je ljubša sladka ali pa grenka kava.

Steinegge se je čudil nad njeno nebržnostjo. Morda je že prej vedela? Morda ji je Silla zadnjič kaj povedal?

Ne, Silla ji ni povedal nič in ona ni prav nič vedela. Pripomnila je, da so ga morda poklicali potom brzojavke.

»Nikakor ne,« je dejala Marta, ki se je neopažena približala. Župnik je bil tako zaverovan v razgovor, da je ni opazil.

»Kaj pa vi veste o tem?« ji je dejal.

»Zakaj bi tudi jaz česa ne vedela?« je odvrnila Marta. »Tisti gospod je prav zares padel iz oblakov. Nihče ga ni pričakoval. Samo Ivanka ga je vesela, ker ve, da ga je gospod grof imel rad. Od ostalih ga nihče ne more videti, še najmanj pa donna Marina. Meni sicer gospod župnik nič ne pove; kljub temu pa vem, da ga je snoči donna Marina povabila na vrt, kjer si ga je pošteno privoščila.«

»Kako neki veste te stvari?« jo je ves začuden vprašal don Inocencij.

»Še marsikaj drugega vem, Ali morda ni res?«

»Res je, da ga je povabila na vrt. Kaj mu je rekla, tega pa ne vem niti jaz niti vi.«

»Slišal ju res ni nihče. Kdor ju je videl in kdor ju pozna, pa sodi, da mu je velela, naj odide. Saj je tudi prvič odšel zaradi nje.«

»Je odpotoval?« je vprašala Editi.

»Ne, gospodična, ni odpotoval; vsaj mislim tako. Ste ga videli danes, gospod?«

»Da. Srečal sem ga na stopnicah.«

»Ali greva, Editi?« je vprašal Steinegge.

»Ne, očka. Zdi se mi, da ni primerno, da bi zdaj šla tja tudi jaz. Le pojdisam. Jaz pa ostanem pri gospodu župniku.«

»Nocoj imamo šmarnice,« ji je dejal župnik.

»Dobro. Šla bom v cerkev.«

Steineggeju je bilo žal, da je moral iti sam. Vendar pa ni ugovarjal hčerkinemu odločitvi in je odšel. Marta se je vrnila v kuhinjo s skodelicami, tako da sta Editi in župnik ostala sama na vrtu.

»Kako je dober!« je dejala Editi. »Mnogo bolj od mene. Kako zelo vas ima rad. Tako zelo si je želel priti k vam. Snoči sva se pogovarjala o veri in dejala sem mu, da so nekatere duše kakor nalašč ustvarjene, da posredujejo med Bogom in ljudmi. Vi, gospod župnik, ste ena izmed teh duš.«

»Oh, gospodična Editi!«

»Da, res je to. Oče je izjavil, da je o tem zdaj tudi on prepričan.«

Glas ji je drhtel od ginjenosti.

»Pomirite se,« ji je dejal duhovnik; »vaš oče je morda bližje Bogu, kakor si morda predstavljate. Srečen sem, da se je Bog poslužil moje nevredne osebe, da ga zopet privede v naročje Cerkve. Nagnjenje, ki ga čuti do mene, nevrednega, bo pripomoglo, da pozabi na preteklo gorje, ki se je kakor zid postavilo med Boga in njega. Še več bomo dosegli. Sicer pa ste ravnali popolnoma prav, da niste preveč silili vanj.«

»Ubogi očka!« je dejala Editi in vzdihnila.

Srečno in uspeha polno novo leto

želi vsem cenjenim odjemalcem tvrdka

IVAN PIELICK

trgovina z južnim in domačim sadjem
ter zelenjavo na debelo

LJUBLJANA

Pogačarjev trg * Telefon 45-47

Srečno novo leto želi

FR. P. ZAJEC

izprašan optik in urar

LJUBLJANA, Stritarjeva ulica št. 6 (pri Franciškanskem mostu)

Srečno novo leto želi

Mesarija ZEVNIK

LJUBLJANA - Bleiweisova cesta 41

Srečno novo leto želi

IVAN BERNIK

tovarna rolet

LJUBLJANA - Linhartova ulica, št. 8

Srečno in
uspešno
novo leto
1943
želi

Zadružna tiskarna

d. z. o. z.

Ljubljana

Bleiweisova 17 - Telef. 30-67

Srečno in blagoslovljeno novo leto
želi

EDV. WOSTNER IVAN

kleparstvo / vodovodna instalacija

LJUBLJANA - Zaloška 36, Moste

Srečno novo leto

želi vsem cenj. odjemalcem in prijateljem

Cvetličarna „SPLIT“

Srečno novo leto želi cenj. odjemalcem

Srečno novo leto

želi svojim cenjenim odjemalcem

Koncesionirano elektropodjetje

Franjo Perčinlič, Ljubljana

Ariele Rea cesta 16 - Telef. 23-71

Srečno novo leto

želi

Foto „JUSTI“

Ljubljana, Bleiweisova 6

Steklo / porcelan / steklarstvo

JULIJ KLEIN

LJUBLJANA - Wolfova ulica št. 4

Srečno novo leto!

„NAŠA SLOGA“

CERKVENI IZDELKI

LJUBLJANA - Bleiweisova cesta št. 17

VEČ SREČE

v novem letu želi

ZELEZNINA

SEKAVČNIK FILIP

LJUBLJANA

Rimska cesta št. 19

Srečno novo leto vsem cenjenim odjemalcem želi

Milko in Marija Slamič mesarija

LJUBLJANA, Jegličeva 10

Srečno in veselo novo leto

želim cenjenim strankam in se priporočam še nadalje

FRANC FUJAN

splošno krovstvo

Ljubljana - Galjeva 9 — Telefon 43-83

Srečno novo leto

želi svojim cenjenim odjemalcem in prijateljem

ZUPANČIČ JANEZ

Strojna mehanična delavnica
Trgovina s tehničnim materialomTrgovina s tehničnim materialom
Bleiweisova c. 34

ČRNOMELJ 110

LJUBLJANA

Edgar Wallace:

43

Skrivnost skrivljene sveče

Roman

»Prišel je po stopnicah in odšel in ga nisem več videl. Ko ste prišli vi in se je odkril zločin, sem se nekoliko zmedel, ker sem se bal, da bi me zaradi nameravanega načrta zavohal kak vaš pes... Odšel sem v vestibul in našel tedaj na mizi neko pismo. Naslovljeno je bilo name.«

Premolknil je in T. Ks. mu je pokimal.

»Dalje!« mu je nato spet ukazal.

»Nisem mogel razumeti, kako naj bi bilo pismo prišlo na mizo, a ker sem bil skoraj ves večer v kuhinji razen ono malo časa, ko sem šel in poiskal svojega tovariša ter ga obvestil, da ne bo z našim na to noč nič, ga je moral kdo postaviti nanjo, preden sem se vrnil. Odprl sem pismo. Malo besed je bilo v njem napisanih, a povem vam, da mi je srce hotelo raznesti prsi in da me je obilil ob njih mrzel pot.«

»Kaj pa je bilo takega v pismu?« je vprašal T. Ks.

»Svoj živ dan ne pozabim tega, gospod. Za vedno so se mi vtisnile tiste besede v možgane,« je resno zatrijal mož. »Listek se je začel s številkami: A. C. 274.«

»Kaj naj bi to pomenilo?« je vprašal T. Ks.

»To je številka, ki sem jo imel, ko sem bil zaprt v jelnišnici v Dartmooru, gospod.«

»Kaj pa je bilo v pismu?«

»Odišite takoj odtod!« — Ne vem, kdo je prinesel pismo, a jasno je bilo, da sem razkrinkan in da so mi na sledu. Zaradi tega si nisem upal nič več. To je zgodba od začetka do kraja. Potem sem slučajno naletel na gospodično Holland, to se pravi miss Bartholomewovo, in ji sledil do njenega stanovanja na Portman Place. Bilo je tisti večer, ko ste bili tam.«

Tu. Ksu. je bilo nerodno, ko je začutil, da je zardel.

»Ne veste nič drugega?« je vprašal.

»Nič drugega, gospod.«

»Rada bi vas nekaj vprašala,« je rekla drugo jutro gospodična, ko sta se srečala v Green Parku.

»Če bi me radi vprašali glede tega, ali sem polzvedoval, kje je vaše stanovanje,« jo je opozoril, »prosim, da to opustite.«

To jutro se mu je zdela čudovito lepa. Sveži zrak ji je obarval lica in dal večjo prožnost njenemu koraku. Ko je stopala ob njegovi strani v svoji mladostni neskrbnosti, je bila kakor v soglasju z življenjem, ki se je že budilo v slehernem dnevu po parku.

»Veste, da se je vrnil vaš oče v mesto in da bi vas zelo rad videl?« jo je vprašal.

»Upam, da niste šli in kaj besedičili o meni z očetom,« je rekla in se namrdnila.

»Seveda,« je odgovoril obupano. »Povabil sem tudi vse reporterje Fleet Streeta in jim dal vse podatke o našem pobegu.«

Obrnila se je in ga gledala naravnost v oči.

»Saj ste tak, kakor kak mučenec iz prve dobe

krščanstva, uboječ,« mu je rekla. »Ali bi radi, da bi vas vrgli levom?«

»Rajši bi, da bi bilo vsega za vedno konec,« je razdraženo odgovoril.

»Ali ste tako nesrečni? Saj vendar imate vse, kar je potrebno za prijetno življenje!« ga je zavrnila.

»Ha ha...« se je zarežal.

»Seveda, gotovo imate vse! Sijajno službo imate in vsi vas občudujejo in govorijo o vas. Zeno imate in družino, ki vas ljubi.«

»Vse to da imam?« je vprašal.

»Ali niste poročeni?« ga je tudi ona vprašala.

T. Ks. je pokrknil.

»Veste, vedno sem mislila, da ste poročeni,« je nadaljevala. »Večkrat si vas predstavljam v družinskem krogu, kako berete otrokom zanimive zgodbe o Malčku, povednem palčku, ki izhaja v Daily Megaphonu.«

Oslonil se je na ograjo in se ustavil.

»Ali naj sedeva?« je tiho vprašal.

Sedla je, se napol obrnila k njemu, bila resna in mirna in kar očarujoča.

»Prav imate, a glede otrok ste se le motili,« ji je nato rekel.

»Torej ste poročeni?« ga je vprašala, ne da bi pokazala zaradi tega posebno veselje.

»Ali tega niste vedeli?« jo je vprašal s posebnim poudarkom.

Gospodična je kakor nekaj požrla.

»No, saj se mene nič ne tiče in upam, da ste srečni.«

»Popolnoma srečen,« je odgovoril T. Ks. za-

dovoljno. »Obiščite me kako nedeljo popoldne, ko lupim krompir. Kadar smem na vrt, sem kar ves iz sebe!«

»Ali naj greva?« je rekla.

T. Ks. bi prisegel, da so se ji orosile oči, in je bil prepričan, da ji njegove potegavščine niso bile ljube.

»Saj vas nisem razjezil, kaj?« je vprašal.

»O, ne...« je odgovorila.

»Hočem reči, saj ne verujete mojim šalam, da bi bil poročen, in podobnim potegavščinam?«

»Ne zanima me, vsaj posebno ne,« je odvrnila in pridvignila ramena. »Z menoj ste bili zelo vljudni in grozna neotesanka bi bila, ako bi vam ne bila hvaležna. Res, nič ni na tem, ali ste poročeni ali ne, ker se to mene nič ne tiče, kajne?«

»Seveda,« ji je odgovoril, »upam pa, da tudi vi niste poročeni, kaj?«

»Poročena?« je bridko odgovorila. »Pač, če bi bila z vami.«

Ko so ji ušle te besede, se je zavedela, kaj je rekla, a že naslednji trenutek je bila v njegovem objemu in jo je poljuboval v veliko pohujšanje nekega starega čuvaja parka, nekega zamazanega fantka in neme race, ki se je s svojimi rumenimi očmi kakor posmehovala ob pri-zoru, ki ga je videla.

»Belinda Mary,« jo je ogovoril T. Ks., ko jo je pozdravil, »morali bi zapustiti svoje letovišče, kjer koli je, in se vrniti na Portman Place. O, vem, da se ne morete še vrniti. Nekdo je še z vami tam in lahko bi uganil, kdo je.«